

svarende til den i Lov Nr. 124 af 7. Maj 1915 indeholdte om Udskydelse af Forældelsesfristerne i Tilfælde af vis major.

Kapitel XII.

Almindelige Bestemmelser.

Til § 72.

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til Forskrifterne i V. L. §§ 91, 31 og 33, 2. Stk., 1. Pkt. Den i Art. 18 i Reservationerne indeholdte Beføjelse er benyttet til at foreslaa Grundlovsdagen sidestillet med de lovbestemte Helligdage, forsaaavidt angaar vekselretlige Handlingers Foretagelse. Det er notarius publicus i København, der i 1912 — da man udarbejdede Forslag til Veksellov paa Grundlag af Haag-Konventionen af 1912 — henledte Opmærksomheden paa det ønskelige i at træffe en saadan Bestemmelse. De Dage paa hvilke vekselretlige Handlinger ikke kan foretages, var her i Landet for Aaret 1930 følgende: 1. Januar (Nytårsdag), 17. April (Skærtorsdag), 18. April (Langfredag), 21. April (2. Paaskedag), 16. Maj (Store Bededag), 29. Maj (Kristi Himmelfartsdag), 9. Juni (2. Pinsedag), 25. December (1. Juledag), 26. December (2. Juledag), samt alle Søndage.

Til § 73.

Idet henvises til Udtalelserne under Nr. 186 i Bilag B. Sp. 4625 og til Bestemmelsen i Art. 9 i Konventionen om Lovkollisioner, bemærkes til § 73, at man her har optaget Regler om Mortifikation af Veksler svarende til dem, der indeholdes i V. L. §§ 73 og 74. Som en Ændring maa det dog nævnes, at Mortifikationssager skal anlægges paa Vekslens Betalingssted og ikke som i Retsplejelovens § 468 foreskrevet paa Udstedelsesstedet. Det er utvivlsomt det naturlige at lade Mortifikationssagens Værneting bestemmes efter Stedet, hvor Vekslen skal betales, og denne Ordning, der allerede har et Forbillede med Hensyn til Konnossementer, jfr. Søløven af 1. April 1892 med senere Ændringer § 167 (Lovbekendtgørelse Nr. 108 af 13. April 1929) og Retsplejelovens § 468, 2. Stk. stemmer ogsaa med, hvad der hidtil har været gældende, eller vil komme til at gælde efter norsk og svensk Ret. Man har derhos ment helt at kunne ophæve den Adgang, som V. L. § 75 hjemler til at lade optage Tabsprotest, idet Bestemmelserne herom,

saaledes som de er blevet forstaaet, har vist sig at være af meget ringe praktisk Betydning.

Til § 74.

Bestemmelsen gengiver ordlydende Reglen i V. L. § 93, jfr. Art. 15 i Reservationerne og Bemærkningerne foran til § 53.

Anden Afdeling.

Kapitel XIII.

Om den egne Veksel.

Til §§ 75—78.

Idet bemærkes, at man har benyttet den i Art. 19 i Reservationerne indeholdte Beføjelse til at foreskrive, at disse Dokumenter fremdeles som hidtil skal føre Betegnelsen »Egen Veksel«, medens man, under Hensyn til den Affattelse, de gældende nordiske Veksellove har, ikke har ønsket at benytte den Beføjelse, som indeholdes i Art. 21 i Reservationerne, tilføjes, at de i de omtalte Paragraffer indeholdte Bestemmelser i det væsentlige svarer til dem, V. L. § 95 indeholder, med de Afvigelser, der følger af de nye Forskrifter om den trukne Veksel, hvoraf der her gøres Anvendelse, eller hvortil der henvises. Reglen i V. L. § 95, sidste Pkt. om, at egne Veksler ikke maa udstedes til egen Ordre, er ikke direkte udtrykt i Forslaget, men fremgaa af § 77, hvorefter Bestemmelserne i Forslagets § 3 ikke kommer til Anvendelse paa egne Veksler.

Tredie Afdeling.

Kapitel XIV.

Om Forholdet til udenlandsk Lov.

Til Grund for Bestemmelserne i Lovforslagets tredie Afdeling, som ikke findes i den ensartede Veksellov, ligger Bestemmelserne i Konventionen om visse Lovkollisioner indenfor Vekselrettens Omraade. For at opfylde Forskrifterne i § 1 i Konventionen hvorefter de kontraherende Parter, for at løse de i Konventionen omhandlede Lovkollisioner, forpligter sig til overfor hverandre at anvende de Bestemmelser, der